

Sygn. akt II AKz 19/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Mariusz Żak

Protokolant: Bożena Waniek

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Tadeusza Trzęsimecha**

po rozpoznaniu w sprawie **P. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 16 grudnia 2015 roku, III K 154/15

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., art. 29 ust. 1 ustawy z dnia

26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze (Dz.U.2015.615 j.t.) oraz § 17 pkt 1 ust. 5 w zw.

z § 18 ust. 2 w zw. z art. 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801)

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,
2. zasądzić od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w Katowicach) na rzecz adw. J. F. – Kancelaria Adwokacka w K. – kwotę 369,00 złotych (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych, 00/100), w tym 23% podatku VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2015 roku, III K 154/15, Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego wobec oskarżonego P. K. na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 25 marca 2015 roku, sygn. akt III Kp 254/15 i określił dalszy czas jego trwania do dnia 30 maja 2016 roku do godz. 10:15.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego zarzucając Sądowi I instancji:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zapadłego postanowienia polegający na przyjęciu, że wobec P. K. zachodzą przesłanki przemawiające za koniecznością stosowania (przedłużenia) najcięższego ze środków zapobiegawczych, czyli środka związanego z izolacją w postaci tymczasowego aresztowania,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że zachodzi uzasadniona obawa, iż oskarżony będzie utrudniał postępowanie karne (obawa ucieczki lub ukrywania się), nakłaniał inne osoby do składania fałszywych zeznań,

3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść postanowienia polegający na przyjęciu, że istnieją uzasadnione okoliczności przemawiające za przyjęciem jako podstawy tymczasowego aresztowania surowości grożącej podejrzanemu kary w myśl art. 258 § 2 k.p.k.

Wskazując na powyższe podstawy skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie zastosowanie wobec oskarżonego środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że w dalszym ciągu koniecznym jest stosowanie wobec oskarżonego P. K. najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, jak również spełnione zostały przesłanki, od których możliwość ta jest uzależniona. Spełniona bowiem została zarówno ogólna przesłanka stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (art. 249 § 1 k.p.k.), jak również przesłanki szczególnie w postaci zagrożenia surową karą (art. 258 § 2 k.p.k.), obawy utrudniania prawidłowego toku postępowania (art. 258 § 1 pkt. 2 k.p.k.), a także uzasadnionej obawy ucieczki i ukrywania się oskarżonego (art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Odnosząc się do pierwszej z ww. przesłanek wyjaśnienia wymaga, że na obecnym etapie Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy stanowi podstawę do stwierdzenia dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów z art. 148 § 1 k.k. i art. 178a § 4 k.k.

Świadczą o tym zeznania świadków E. K., D. R., D. Z., K. K., M. H., M. W., M. P., J. Ś., P. O., A. W., protokołów oględzin miejsca zdarzenia, protokołów zatrzymania rzeczy, protokołów przeszukania osoby, protokołów oględzin rzeczy, protokołu badania alkometrem, opinii sądowo- lekarskiej z oględzin i otwarcia zwłok, opinii uzupełniającej z badań kryminalistycznych, opinii toksykologiczno - sądowej, jak również wyjaśnień współoskarżonego A. Z..

Odnosząc się z kolei do spełnienia przesłanek szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania należy wyjaśnić, że Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, iż z uwagi na zarzut popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. – zagrożonego karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 8, karze 25 lat pozbawienia wolności albo karze dożywotniego pozbawienia wolności – oskarżonemu grozi wymierzenie surowej kary.

Wbrew zaś twierdzeniom zawartym w trzecim z zarzutów zażalenia, z art. 258 § 2 k.p.k. wprost wynika, że groźba wymierzenia surowej kary może wskazywać na istnienie obaw utrudniania prawidłowego toku postępowania, o których mowa w art. 258 § 1 k.p.k. Stwierdziwszy zatem zagrożenie surową karą Sąd może stosować ww. środek zapobiegawczy nawet wówczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, by oskarżony podejmował jakiegokolwiek próby destabilizowania toku postępowania, czy to poprzez próby matactwa czy ukrywania się lub ucieczki. Źródłem obaw w tym zakresie jest bowiem wyłącznie groźba wymierzenia surowej kary.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że źródeł do przyjęcia, iż w sprawie zachodzą uzasadniona obawa utrudniania prawidłowego toku postępowania (art. 258 § 1 pkt. 2 k.p.k.) oraz obawa ucieczki i ukrywania się oskarżonego (art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.) dostarcza również zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Drugi z zarzutów zażalenia nie zasługuje zatem na uwzględnienie gdyż jak prawidłowo wskazał Sąd I instancji, oskarżony prowadzi wędrowny i niestabilizowany tryb życia, co rodzi obawę ucieczki i ukrywania się. Zgodzić należy się z Sądem Okręgowym również co do tego, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego można

z dużym prawdopodobieństwem stwierdzić, iż bezpośrednio po dokonaniu czynu, oskarżony podejmował próby zacierania śladów poprzez wyniesienie zwłok pokrzywdzonego z mieszkania.

Odnosząc się wreszcie do pierwszego z zarzutów zażalenia wyjaśnienia wymaga, że biorąc pod uwagę – jak wymaga tego art. 258 § 4 k.p.k. – rodzaj i charakter przywołanych wyżej obaw przyjętych za podstawę stosowania tymczasowego aresztowania

w przedmiotowym postępowaniu, a także wysokie nasilenie ich zagrożenia dla jego prawidłowego przebiegu, środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym nie byłyby

w stanie skutecznie spełniać swej funkcji zabezpieczającej proces. W tym kontekście zaznaczenia również wymaga, że sprawa znajduje się aktualnie na początkowym etapie postępowania sądowego, a oskarżony nie składał jeszcze wyjaśnień.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się również okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania.

Odnosząc się z kolei do zawartego w zażaleniu żądania obrońcy zasądzenia na jego rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu zażaleniowym, wyjaśnienia wymaga, że należą one do kosztów procesu, o których – w myśl art. 626 k.p.k. – sąd orzeka

w orzeczeniu kończącym postępowanie. Niniejsze postanowienie nie należy zaś do tej kategorii orzeczeń.

Zażalenie nie zawiera zatem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby powodować zmianę lub uchylenie zaskarżonego postanowienia, a w konsekwencji Sąd Apelacyjny postanowił jak w części dyspozytywnej.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie przepisów powołanych w komparycji niniejszego postanowienia.

Z.

- o treści postanowienie powiadomić oskarżonego i jego obrońcę

- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 20 stycznia 2016 roku.